

[Tinning]

søgere dag for dag, siden dette lovforslag blev fremsat, fordi vi synes, det er interessant at se, om det er rigtigt, når der kommer et forslag, hvor der i den skriftlige fremsættelse tales om 35.000. Det er ikke rigtigt. De tal, som vi nu har fået, viser, at en fortsættelse af antallet af asylansøgere, der kommer til grænsen i det tempo, de har gjort, siden lovforslaget blev fremsat, betyder, at vi når op på 11.000–12.000 asylansøgere pr. år. Dette giver ikke nogen som helst grund til at lave denne hastebehandling. Det kan selvfølgelig give anledning til diskussioner om justeringer og sådan noget – det er klart, at man kan mene, det er nødvendigt – men det er også noget andet end at ville lave dette her på 12 dage.

Men der sker det, at både statsministeren og justitsministeren tilpas kynisk spekulerer i at være med til at piske panik og frygt op i befolkningen – ikke i takt med Fremskridtspartiet, men i samme retning – en panik og en frygt, der handler om, at nu får vi for mange udlændinge, nu bliver vi oversvømmet, nu kan vi ikke klare det. Og hvis de samtidig undlader at gribe effektivt ind over for en dårlig måde at lave både modtagecentre på og integrere flygtningene på med det resultat, at man i meget få og små områder får mange flygtninge, så opbygges der selvfølgelig efterhånden i befolkningen frygt og usikkerhed over for de her udlændinge. Det er en frygt og usikkerhed, som giver sig mange udslag. Den giver sig udslag i, at folk ringer til VS' folketingsgruppe og spørger, hvad i alverden vi bilder os ind. Og så siger de: for vi er jo ved at blive oversvømmet. Alle mulige andre partier får formentlig den samme type henvendelser, og mit tip er, at Socialdemokratiet får allerflest, at Socialdemokratiet er det parti, der er allermost presset af den stemning i befolkningen. Mit tip er, at det er præcis det, der gør, at det alligevel var muligt at få pisket modstanderne i den socialdemokratiske gruppe på plads.

Hr. Ole Espersen demonstrerede sin måde at debattere på. Først kritiserede han mig for, at jeg ikke kunne huske henvendelserne fra Dansk Flygtningehjælp. Så viste det sig, at der var faktisk kommet en senere, som hr. Ole Espersen selvfølgelig havde glemt, og i stedet for at forholde sig til, hvad der stod i den, så sagde han, at det gad han bare ikke.

Det, der står dér, er – og jeg citerer fra brevet fra Dansk Flygtningehjælp den 10. oktober i år underskrevet Arne Pihl Christensen, generalsekretær:

»I øvrigt tillader de seneste dages fald i antallet af asylsøgere efter Dansk Flygtningehjælps opfattelse, at man i Folketinget vil kunne give sig tid til en grundig behandling af det komplicerede spørgsmål om, hvordan en ændring kan gennemføres.«

Dansk Flygtningehjælp skrev altså til os for en uge siden, at de mente, der var tid til, at vi kunne lave en grundig behandling, og det, hver enkelt må spørge sig om, inden vi skal til at stemme om lidt, det er: er der sket en grundig behandling af det her lovforslag? Er der sket en grundig behandling af lovforslaget på de i alt 11 dage, der har været til rådighed, ikke bare i retsudvalget, men i Folketinget som helhed, og har vi fået diskuteret og vendt de spørgsmål, som der kunne være grund til at tage stilling til?

Jeg synes ikke, det er svært at svare på, og jeg synes, enhver, der har lyttet til både anden- og især tredjebehandlingen, vil vide, at der er utrolig mange uafklarede spørgsmål endnu. Der har ikke været den grundige behandling. Vi har f.eks. ikke engang haft tid til at bede FN's Flygtningehøjkommissariat uddybe og nærmere gøre rede for deres kritik af den lov, som nu bliver gennemført – ser det jo ud til. Vi har heller ikke bedt Flygtningehjælpen og Røde Kors om at tage sig tid til at diskutere det. De har selvfølgelig kunnet komme med alle de henvendelser, de ville, inden for de sidste 10 dage, det er rigtigt, men sådan en fremgangsmåde bruger vi jo normalt kun – og det ved alle andre også – i et meget kompliceret lovgivningsarbejde, hvis det virkelig haster, og der er ikke noget, der virkelig haster. Statsministeren og justitsministeren har forsøgt at give indtryk af det. Det holdt ikke. Det, der er tilbage, er, at den socialdemokratiske folketingsgruppe åbenbart af grunde, som jeg kun kan få til, at man føler sig utrolig presset af det her problem, accepterer denne ændring gennemført på 12 dage.

Justitsministeren snakkede om, at når hr. Tinning nu ville have udsat det en måned, var det nok, fordi han ville fortsætte sit misbrug af Folketingets talerstol. Jeg har sagt, hvad der er at sige om misbrug, og jeg kan berolige justitsministeren. Der er tre mødeda-